

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

Nr 32515

Kl. 77 b, 15/01

Firma Heinrich Hammer, Erbach

77 b 5/12

Narta sklejona z wielu warstw

A 63c

Zgłoszono 22 października 1941

Udzielono 23 grudnia 1943

Pierwszeństwo: 25 października 1940 (Niemcy)

W celu uniknięcia zarzucania nart przy jeździe lub ich paczenia się proponowano już wykonywanie ich z wielu warstw.

Według wynalazku tego rodzaju narty, sklejone z wielu warstw, są wykonane w taki sposób, że między warstwą pokrywową a warstwą bieżną umieszczona jest jedno- lub wielowarstwowa warstwa środkowa, składająca się z wygiętych falisto, sklejonych ze sobą warstw drewnianych. Zewnętrzne części łukowe są na przemian sklejone z bocznymi listwami ograniczającymi.

Warstwy taśmowe, złożone z wygiętych falisto pasków, są umieszczone jedna nad drugą w taki sposób, że zewnętrzne części łukowe leżą na przemian jedna nad drugą, wskutek czego w warstwach powstają

szpary, przesunięte względem siebie, które są zamknięte warstwą pokrywową i warstwą bieżną.

Boczne listwy ograniczające, stanowiące jednocześnie podłużne brzegi nart, odpowiadają pod względem swej wysokości całkowitej wysokości warstwy środkowej lub wielu warstw środkowych.

Sklejanie warstw korzystnie jest przeprowadzać w taki sposób, aby ewentualnie dwuwarstwowa warstwa środkowa między warstwą bieżną a warstwą pokrywową, składająca się z falisto wygiętych pasków drewnianych, spłaszczała się stopniowo w kierunku końców narty. Górna warstwa dwuwarstwowej warstwy środkowej jest krótsza od leżącej pod nią warstwy, również wykonanej z falistych warstw z pa-

sków drewnianych. Jednak obie warstwy kończą się przed końcem narty. Koniec ten składa się z części warstwy pokrywowej i warstwy bieżnej, bezpośrednio sklejonych ze sobą. Najbardziej zewnętrzne końce narty są zamknięte poprzecznie wklejonym klinem w celu ochrony przed pękaniem. Klin ten zajmuje całą szerokość narty.

Na rysunku uwidoczniło tytułem przykładu przedmiot wynalazku, a mianowicie fig. 1 przedstawia gotową nartę w widoku perspektywicznym z częściowo odłamaną warstwą górną, fig. 2 — środkową część narty w widoku z góry po usunięciu górnej warstwy i warstwy bieżnej, fig. 3 — przekrój wzdłuż linii I—I na fig. 2.

Narta według fig. 1 składa się z warstwy pokrywowej 1, warstwy bieżnej 2 i warstwy środkowej, która jest zestawiona z poszczególnych warstw 3 i 4. Warstwa górna 1 i warstwa bieżna 2 mogą być również wykonane z wielu sklejonych ze sobą pasków drewnianych. Są one wykonane z hikory względnie z jesionu, drewna wchodzącego w rachubę do wytwarzania nart sportowych, lub z innych materiałów odpowiednich.

Warstwy 3, 4 składają się z prostych bocznych listw ograniczających 5, 6. Między nimi przebiegają falisto wycięte i w taki sposób skleione ze sobą paski drewniane 1, że zewnętrzne części łukowe 8 są na przemian skleione z sąsiednimi listwami bocznymi 5, 6. W ten sposób między kolejnymi zewnętrznymi częściami łukowymi 8 powstają wydrążenia 9, które są ograniczone z jednej strony wewnętrznymi brzegami listw 5, 6, a z drugiej strony paskami łukowymi 7.

Środkowe warstwy 3 i 4 są zbudowane w taki sam sposób, są jednak rozmieszczone względem siebie w taki sposób, że wydrążenia 9 warstwy 3 są przestawione względem odpowiednich wydrążeń 10 warstwy 4. Zewnętrzne części łukowe 8, np. warstwy 3, leżą więc każdorazowo po

większej części nad wydrążeniem 10 warstwy 4. Wydrążenia 9, 10 są zamknięte warstwą górną 1 oraz warstwą bieżną 2.

Narta spłaszcza się w kierunku obu końców, gdyż w przedstawionym przykładzie wykonania warstwa 3 jest przewidziana tylko pośrodku narty w miejscu płyty nożnej oraz przebiega płasko w kierunku obu końców. Warstwa środkowa 4 jest dłuższa od warstwy 3, jednak spłaszcza się również, przy czym łukowe paski drewniane 7 z bocznymi listwami 5, 6 spłaszczają się stopniowo. Warstwa 4 kończy się płasko przed ostrzem i końcem narty, przy czym ostrze to i koniec ten składają się ze sklejonych ze sobą bezpośrednio warstwy górnej 1 i warstwy bieżnej 2. W obie najbardziej zewnętrzne części końcowe ostrza i tępego końca narty wklejone są kliny przechodzące przez całą szerokość narty w celu ochrony nart przed pękaniem. Kliny są swymi grubszymi końcami skierowane ku wolnym końcom narty oraz w zwykły sposób ukształtowane tak, jak warstwa górna 1 i warstwa bieżna 2. Kliny nie sięgają aż do miejsca narty, w którym kończą się spłaszczone warstwy 3 i 4.

Dzięki wynalazkowi osiąga się tę korzyść, że warstwy środkowe 3, 4 mogą być wykonane ze zwykłego drewna i złożone z pasków 7 wygiętych łukowo i w tym położeniu sklejonych ze sobą. Dzięki temu bez straty drewna osiąga się na najmniejszej powierzchni bardzo duże paski sklejenia, które wiążą wzajemnie ze sobą części drewniane w taki sposób, że niemożliwe są wykrzywienia lub oddziaływanie szkodliwe naprężeń powstających w drewnie wskutek rośnięcia drzewa. Korzystnie jest na warstwy 7 zastosować na przemian najróżnorodniejsze paski drewniane wykazujące odpowiednie właściwości podatności. Również dzięki temu wyłączone zostaje całkowicie działanie naprężeń. Jednocześnie zapobiega się w znacznym stopniu pękaniu narty. Dzięki doborowi bocznych

listw ograniczających 5, 6 z twardszego drewna zapobiega się również bocznym uszkodzeniom narty. Dzięki wydrążeniom 9, 10 zmniejsza się znacznie ciężar narty. Szerokość narty, która jest wypełniona sklejonymi łukowo paskami drewnianymi 7, odpowiada mniej więcej cztero- do pięciokrotnej szerokości bocznych listw ograniczających 5, 6.

Dalsza korzyść polega na tym, że dzięki budowie narty ze sklejonych ze sobą warstw, wzajemnie falisto leżących jedna nad drugą, zwiększa się odporność oraz sprężystość. Obok drewna miękkiego na paski łukowe lub na listwy ograniczające 5, 6, jak również na warstwę górną i na warstwę bieżną mogą być stosowane również inne materiały.

Z a s t r z e ż e n i a p a t e n t o w e.

1. Narta sklejona z wielu warstw, znamienna tym, że między warstwą pokrywową (1) a warstwą bieżną (2) umieszczona jest jedno- lub wielowarstwowa warstwa środkowa, składająca się z wygiętych falisto, sklejonych ze sobą pasków drewnianych (7), których każdorazowo zewnętrzne części łukowe (8) są na przemian sklejone z bocznymi listwami ograniczającymi (5, 6).

2. Narta według zastrz. 1, znamienna tym, że warstwy środkowe (3, 4), złożone z falisto wygiętych pasków (7) są umieszczone jedna nad drugą w taki sposób, iż zewnętrzne części łukowe (8) na przemian leżą jedna nad drugą, wskutek czego w warstwach powstają przestawione względem siebie wydrążenia (9, 10), które są zamknięte warstwą pokrywową (1) i warstwą bieżną (2).

3. Narta według zastrz. 1, 2, znamienna tym, że grubość listw bocznych (5, 6) odpowiada całkowitej grubości warstwy środkowej lub warstw środkowych.

4. Narta według zastrz. 1—3, znamienna tym, że dwuwarstwowa warstwa środkowa, umieszczona w pobliżu płyty nożnej, jest spłaszczona stopniowo w kierunku końców narty oraz przechodząc w jedną warstwę kończy się przed częściami warstwy górnej i powierzchnią bieżną, sklejonymi ze sobą bezpośrednio przy końcach narty.

5. Narta według zastrz. 1—4, znamienna tym, że w oba końce narty wklejone są kliny przechodzące przez całą szerokość narty i skierowane grubszymi końcami na zewnątrz.

Heinrich Hammer
Zastępca: inż. J. Wyganowski
rzecznik patentowy

Fig. 1

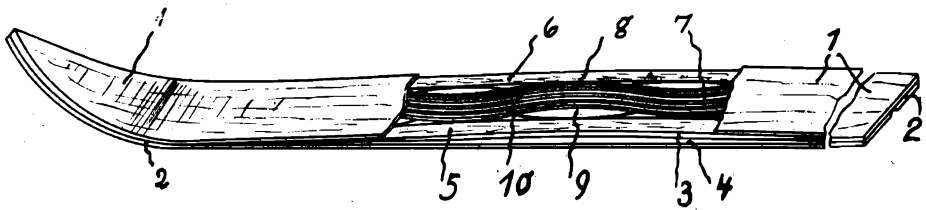


Fig. 2

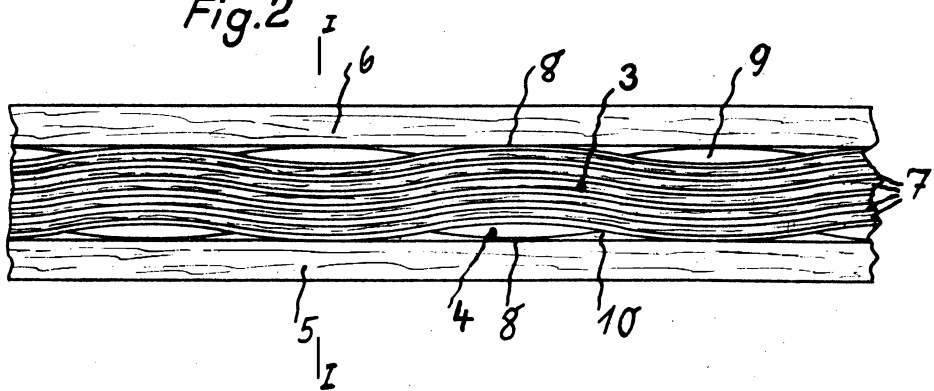


Fig. 3

